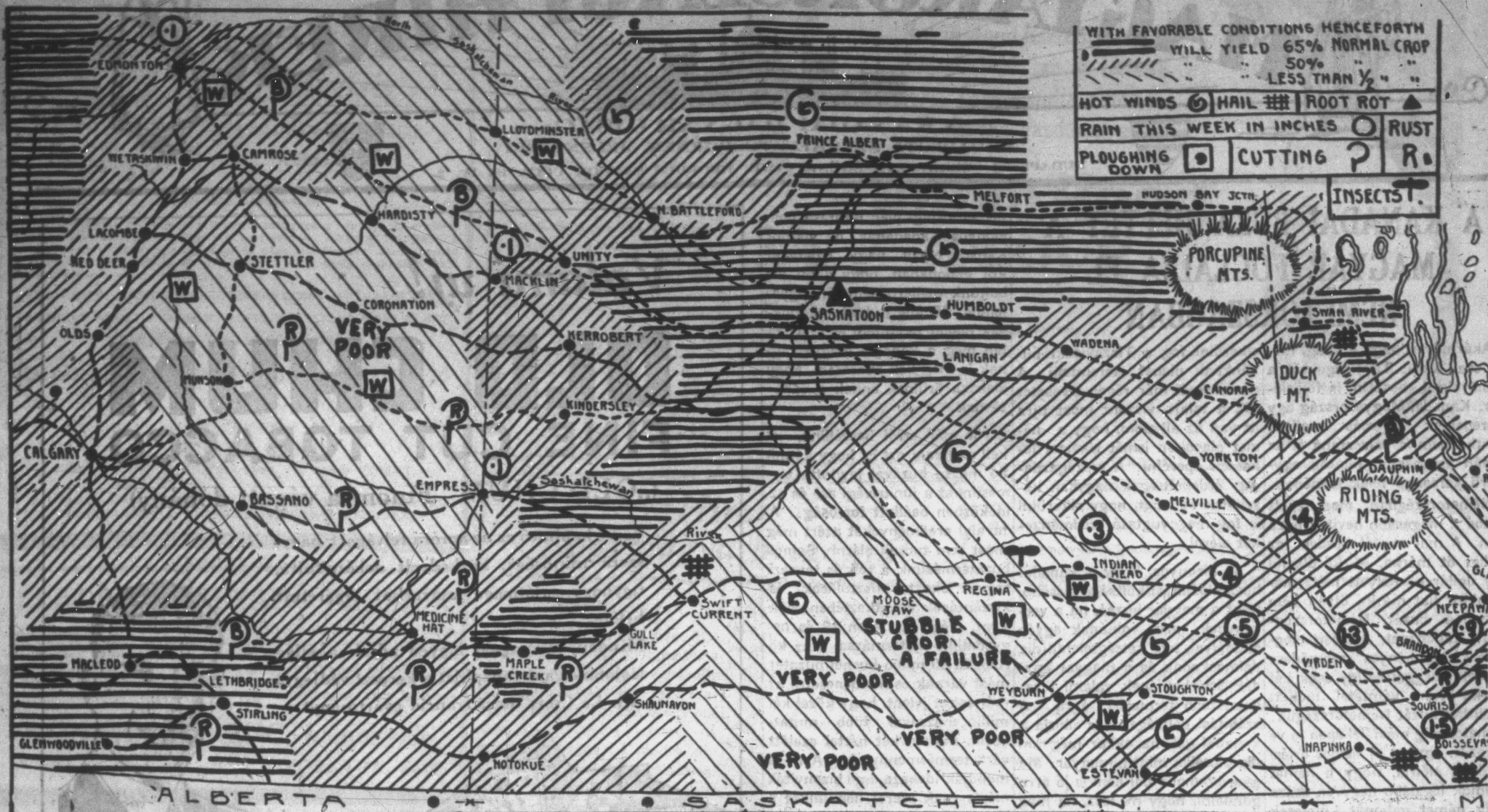

Milyen termés várható a három prérítartományban?

A Winnipeg Evening Tribune hatalmas angolnyelvű napilap szíveségből itt közöljük a mult hét folyamán beérkezett termésjelentések után készült térképet, melynek áttanulmányozása után bárki pontos képet alkothat magának a nyugatkanadai szomoru termésviszonyokról. A jelmagyarázat szerint a vízszintes vastag vonalakkal behuzott vidékeken az átlagos termésnek mintegy 65 százaléka várható, a jobb felé dülő vonalakkal jelölt terület-sávon azonban már csak féltérmet, a baloldalra dülő vonalakkal jelzettekben még annyi sem lesz. A körbefutó nyíl perzselő szelet, a rácsos vonalak jégverést, a háromszög gyökér-rothadást, a körbe irt szám ugyanannyi inch esőt jelent, viszont a négyszöggel jelzett területeken leszántották a termést, a sárlós helyeken már aratnak, végül pedig a R-rel jelzett helyeken rozsdát, a lepke pedig rovarkárt jelent.

A BIZONYÍTÉK

— Tegnap este a moziban voltam és láttam a világháborút. De az egész család volt.
— Honnan tudja?
— Az én Janim is harcolt abban a háborúban és nem is volt a képen.

— A fák is ... Permetezni kellett volna ... Mink nem tudtuk.

A gyümölcsös mellett húzódott végig. A gazda megállt. Hosszan nézte a gyümölcsös elárasztott területét és a szemét lassan ráemelte mondta:

— Nem tudtuk fölszántani. S paragon maradt.

A rózsafák bukkantak föl előttünk. Nézegettem a fákát.

Ház ezek finom tearózsák. Az asszony szomorúan rápillantott:

— Azok. Ő ötogatta, szőmöggette. Egy mérföldnyire is elyalogolt rózsaszőmög.

A kertbe az artézikut vize keskeny, kis árkocskákban lassan csurgozott befelé a szétfolydogált a palántákkal teleudagotó ágyacskák között. Az asszony szeme végigszaladt a zöldségyakon, aztán rászegődött a földre csökönnyesen.

— Ezt is ücsinálgatta — szólt csendesen. Locsolgattuk nyáron a zöldséget, mint a bulgárok.

A gazda a fejét ingatva mondta:

— Mindönt akart ... Sokat akart ... Olyan kedve volt annak ... Ereje ...

Az asszony/szava fájdalmasan kapcsolódott az öregember szavaihoz.

— Akárhány segítség kellett csak Pétör ... Mindönkinek báránságból töltte ... Telt az erejéből nekünk is, másnak is ... A szomszédok csak úgy gyűlték-műntek jókedvvel.

Leültünk a kertben egy kis padra. Hallgattunk.

HARMINC HALOTT EGY NÉMET SZÉNANYABAN

Az alsó sziléziai Niederhermsdorf mellett borzalmas szerencsétlenség történt az 1350 láb mély Friedenshoffnung aknában melynek 34 bányász esett áldozatul. Eddig még kiderítetlen

A fák fölött az égen felhők kezdtek rajzani. Néha a kert árnyékborult, majd újra fellángolt a nap aranya.

Egyszerre lépések dobbantak meg a kertben kívül s az öreg Zsoldos feje bukkant föl a kerítés mögött. Bejött a kertbe. S rámpillantott. Csalódottan suhant tovább a tekintete.

— Aggonyisten — köszönt csendesen.

Aztán pár pillanat múlva szomorúan simult az öreg gazda szemébe a szeme.

— Azt hittem, hogy Pétör, — mondta halkán, — hogy Pétör gyűlt meg.

— A festő ur — mutatott rám az öreg gazda.

— Tudom, — felelt Zsoldos a föld felé fordította a fejét.

— Hogy subába ülték a kocsin, — motyogta aztán halkán. — Hát azért hittem, oszt olyan nagyon megörültem.

Elfordult. Az asszony szó nélkül fölállt. Elment. Az öreg gazda csak bólogatott a föld felé.

— Hogy a Pétör — mondogatta csalódott hangon. — Hogy a Pétör. Az ám.

Majd fájdalmasan felkiáltott:

— Hun van szőgény Pétör? Hun az én édes fiam!

Az öreg Zsoldos a kezét nyujtotta. Egy szót se szólt. Már i-gyekezett. A kérés arcán két titokban kibuggyant könnyecsepp gördült lefelé.

Kiáltani akartam utána, de a lelkemben elfulladás sirtak-ritak a szavak.

Sokáig üldögéltem aztán esőt hullt. A nap kiment a fák le-

okból felrobant a bányalég és percek alatt lángokba temetett mintegy 400 láb hosszú akna-szakaszt s ennek következtében 24 ember azonnal kiszenvedett, tízen pedig olyan súlyos égési sebeket szenvedtek, hogy még a kórházba szállítás előtt meghaltak.

velein, a lábunk előtt nyaldosta a fűszálakat.

Nagysokára szólalt meg a gazda:

— Hát izé ... Nem festőget valamit?

— Nem. — felelttem határozottan, szinte komoran.

Többet nem beszéltünk erről sem.

Egy óra múlva elbucsuztam tőlük. Nekivágtam a tanyavilágunknak, a holimát cipelve. Mindenfelé csönd, egyedülvalóság. Messze-messze az akácfasor friss zöldje mögött alétlan lógott a szélmalom szárnya. Távol a földeken túl a város fűdött a könnyű, ezüstös, délelőtti párában.

Megálltam. Hangokat kerestem. A vetésbe szelld hullámokat verve bujt be a szél, halk, szomorú neszsel.

Néztem sokáig egy lassan fel tornyosuló kéesszürke felhőt.

Hirtelen a nap elé került. Árnyékot dobott a vetés ragyogó-zöld selymére.

— Mit akarok én itt? — sajtogott fel hirtelen a lelkemen. Elszállt a napfény innen s nekem a napfény kell, emberi öröm.

Távolba csengő vidám kurjantások. Büszke tartással száguldo-lovak, ostorpattogás. A napsütötte arcokból kimosolygó szemek.

Már másnap elutaztam. A városba mentem vissza, ahol a nagy kőházak jobban elnyelik a napot. De el a szomorúságot is.

LEVELEK OLVASÓINK KÖRÉBŐL

Saskatoon Sask. 1929 július 15.

Tisztelt Szerkesztő Ur!

A Kanadai Magyar Újság július 13-iki számában olvastam azon vezércikket, miszerint "Nem lefelé szalad a mi szekerünk, hegynek dőlög az". Engedje meg szerkesztő ur, hogy erre én csak azt mondjam, hogy nem dőlög, hanem áll.

En, mint aki az ujházában élt magyarság forgatagában élek, talán felhívhatom a Kanadai Magyar Szövetség figyelmét azokra a körülményekre, amelyeket önök, vagy nem tudnak még, vagy nem akarnak tudomásul venni; ezek a körülmények az önök munkáját meghiúsítják, vagy azt is mondhatnám, hogy lehetetlenné teszik.

A kanadai magyarság már második éve figyel a Szövetség munkáját második éve várja az alkalmat arra, hogy bekapcsolódhasson abba az áradatba, amely az ide került összmagyarság érdekeitől küzd, annak hívóját megalakítja és jól megválasztott eszközökkel tudná is De ezek a jól megválasztott eszközök, sajnálatlalt kell látnunk még mindig hiányzanak. Sajnálatlalt kell látnunk azt a szomorú körülményt, hogy a magyarság ahe-lyett, hogy lelkesen csatlakozna a Szövetséghez, lassan-lassan átadja magát annak a gondolatnak, hogy minden hiába, hagyjunk fel minden re-

ménnyel, itt nem lehet semmit se csinálni". Be kell látnunk, hogy nem lehet. Hogy miért nem? Téves felfogás volna azt állítani a kanadai magyarságról, hogy az ő nemtörődomségén mulik az. Egyáltalán nem! Az itteni magyarság minden tőle telhető esélyt megadott arra, hogy a Szövetség minél előbb felmutasson egy olyan kézzel fogható eredményt, amelynek láttára az összes itteni magyarság lelkesen csatlakoznék a tömörüléshez.

Másfél esztendő, kétezer magyar bizalma és vagy huszszor annyinak a Szövetségért való lelkesedése nem hozta meg még azt a kamatot sem, hogy a Szövetség egy olyan kidolgozott programmal álljon a nyilvánosság elé, hogy az mágneseként szívja magához a jó érzésű és békére vágyó magyarságot. Azonban, hogy a magyarok sokkal jobban látjuk, de ezt önök nek is éreznie és tudnia kell s így a közérdekekben nem zárkoznak el en a végtelenül fontos kérdésnek a boncolgatása elől. Ki látott még egy olyan egyesületi vagy bármilyen tömörülési alakulatot, melynek a vidéki alakulatai az utolsó centig beki-l-dik a központhoz a tagdíjakat, viszont ugyanakkor még levelezésre is a saját zsebükből kell az illető tagoknak ki-rángatni a centeket, ha van — ha pe-

dig nincs, úgy várni kell, míg lesz.

Ki az, aki a Szövetséget báleset és életbiztosítást olyan formában elő-gadja, mint azt a Szövetség írja szük-szavú átiratában. Leküldi ugyanis a Szövetség az izeket, amely szerint be-lehet lépni a Szövetségbe, a beteges-g és bálesetbiztosításba, meg vannak a fizetési skálák, de az nincs meg, hogy mi a kötelezettsége egy az egyik, mint a másik felének. Az életbiztosítá-snál ugyanez az eset áll fenn, miután a Szövetség átiratában az áll, hogy a Szövetség és a nevezett társasággal kötött szerződés alapján az életbizi-sításra való felvételt kérem. Ilyen átiratot nemcsak nekem, mint egyé-nek, de egy több tagot számláló ma-gyar telepnek is, ugyan erre a kapta-fára húzott átiratot küldtek.

Van eset arra is, hogy az érdeklő-dő telepek hetven—száz mérföldre es-ső, már a Szövetséghez csatlakozott te-lephez utastíjják felvilágosító adatok beszerzése végett. Adhat-e kimerítő felvilágosítást ezen új csoport vezető-sege? Ugy hiszem mindezek és hason-lók szerrésére irányuló intézkedések csak rossz hatást kelthetnek, — de an-nál kevesebb bizalmat. Van eset, mi-kor a központtól távollevő magya-rok sokkal jobban látjuk, de ezt önök nek is éreznie és tudnia kell s így a közérdekekben nem zárkoznak el en a végtelenül fontos kérdésnek a boncolgatása elől. Ki látott még egy olyan egyesületi vagy bármilyen tö-mörülési alakulatot, melynek a vidé-ki alakulatai az utolsó centig beki-l-dik a központhoz a tagdíjakat, viszont ugyanakkor még levelezésre is a saját zsebükből kell az illető tagoknak ki-rángatni a centeket, ha van — ha pe-

dig nincs, úgy várni kell, míg lesz.

Fentiek megfontolása után — ha mindez ugyan a Szövetség részéről fi-gyelemre méltó — észre kell vennünk hogy valami baj van, ami a Szövetsé-get akadályozza előrehaladásában. Ta-lán tényleg a felsoroltakban rejlik a hiba, lehet azonban más a baj, de hogy a baj elég nagy, az onnan is látható, hogy amikor mi dolgozunk magyarsá-g (Folytatás a 6. oldalon!)

Keletkanadában a legjobb, legbiztosabb és leggyorsabb pénzügyi és áruforgatás.

Pénzügyi és áruforgatásért teljes felkötöttséget vállalok.

HAZAK, FARMOK STB. ADAS-VETELET INTÉZTÉSSE VELEM

Bármilyen ügyes-bajos dolgában forduljon hozzám:

LOUIS SZABO

BOX 244 9 Cowan St. W. Welland, Ont.

A CANADIAN NATIONAL RAILWAY EXPRESS magyar nyelvű irodája.